

Happy Feet

Happy Feet

Med sjarmerende karakterer, godt musikkutvalg og et imponerende realistisk gjengivelse av naturen har Happy Feet gått en seiersgang som endte i Oscar-seier. Men på animasjonsfronten jukser de grovt.

Happy Feet

George Miller

Warner Bros. Pictures, Kennedy/Miller Productions, Village Roadshow Pictures

2006

Warner Home Entertainment

16:9 (Fullskjerm)

Dolby Digital 5.1

108 min.

2

4

Sjarmbasert

Før regissør George Miller hentet sin Oscar-statuet for Beste animerte langfilm 2006 for *Happy Feet*, hadde han spurt barna sine om hva han burde si i takketalen sin. ?Du må huske å takke alle menneskene inne i pingvinkostymene?, var svaret han fikk. Det var nok ment som en spøk, men uttalelsen har blitt meget relevant i forbindelse med diskusjonen som har rast i animasjonsmiljøet etter at Oscar-vinneren ble utpekt.

Happy Feet benytter nemlig såkalt ?motion capture? i utstrakt grad. Teknikken går ut på å benytte bevegelsessensorer for å spore bevegelser i ?virkeligheten? som en datamaskin bruker for å gi de animerte figurene mer realistiske bevegelsesmønstre. Likende teknikk ble brukt i utstrakt grad i

Ringenes herre-trilogien for å gi liv til Gollum, samt i den livløse animasjonsfilmen *Polarekspresen* (2004).

Puristene mener teknikken har lite med animasjonsfilm å gjøre og følgelig at *Happy Feet* ikke kvalifiserer til å være nominert, og i hvert fall ikke vinne, i kategorien for Beste animerte langfilm. Diskusjonen er nesten så gammel som den animerte langfilmen. Disney ble kritisert da studioet filmet sine største langfilmsuksesser, så som *Asketpott* (1950) og *Peter Pan* (1953), på realfilm først som animatørene siden brukte som underlag for å skape animasjonssekvenser.

Happy Feet er åpenbart en animert film i betydning av at filmen består av enkeltbilder som er manipulert hver for seg og satt sammen til animasjonssekvenser. Det kan nok tenkes at akademiet som avgjør Oscar-utdelingen først og fremst ble sjarmert av karakterene og historien fremfor å legge vekt på teknikken og hvordan karakterene har fått sine realistiske bevegelser.

Filmen innleder med en lettspiselig historie om pingvinen Mumble (Elijah Wood) som blir skjøvet ut av pingvinflokken fordi han ikke finner sangen inne i seg selv. Alle pingviner har nemlig en indre stemme som de uttrykker ved hjelp av sang, så når Mumble ikke finner sin blir han for et utskudd å regne. I mangel av en stemme å uttrykke følelsene sine med har Mumble et usedvanlig dansetalent som gjør at han får følelsene ut, men han blir ikke forstått av den grunn.

Det er ikke før Mumble møter en annen outsidersgjeng i form av adélie-pingviner at han får et styrket selvbilde og setter inn støtet for å kapre sin sjelefrende Gloria (Brittany Murphy). Så langt er *Happy Feet* en sjarmerende og ukomplisert historie fylt med fengende musikk og likendes karakterer. Tematikken kretser rundt Mumbles manglende tilhørighet i flokken og er både godt fortalt og engasjerende. Men når Mumble plutselig får interesse for miljøvern og skal redde verden, tar filmen en vending mot søtladen politisk korrekthet som bare Hollywood kan svelge. Den siste halvtimen ruinerer opplevelsen av en grei nok familiefilm.

Happy Feet ser fantastisk ut. Realismen og detaljrikdommen i karakterer og omgivelser er nok til å miste pusten av. Enkelte av oversiktsbildene fra de ulike miljøene er så nær virkeligheten at det fremstår som en slags hypervirkelighet - hvor detaljer man vanligvis ikke legger merke til nærmest hopper ut av bildet. Det er et spørsmål om smak og behag hvorvidt animasjonsfilmens mål kun er å gjenskape et virkelighetsnært bilde, men når man ser så realistiske bilder av dyr, mennesker og natur, må man være bevisstløs for ikke å bli imponert.

Det er vanskeligere å la seg imponere av den motion capture-baserte animasjonen. De store dansescener er skapt ved hjelp av denne teknikken, som gir regissøren mulighet til å se dansende pingviner i samme øyeblikk som ekte dansere med motion capture sensorer på seg danser. Det er en effektiv måte å gjøre nytte av ny teknologi på, samtidig er det med på å slå beina under animasjon som teknikk. Når det er sagt er det langt i fra alle scenene i filmen som baserer seg på motion capture - derfor skal også de tradisjonelle dataanimatørene på prosjektet ha honnør for å skape de sjarmerende bevegelsene i filmen.

Musikken spiller en avgjørende rolle i filmen. Mumble danser til noen av de største hittene fra 1980- og 90-tallet med suggererende rytmer som gjør dansenumrene til en fest for øyne og ører.

Høydepunktet er Glorias sjelfulle tolkning av Queens

Somebody to Love hvor Brittany Murphy gjør en imponerende vokalinnsett. Også Nicole Kidman lyder godt som Mumbles mor Norma Jean - hennes innledende versjon av Prince?

Kiss er funky og fengende. Jeg er mindre imponert over Hugh Jackman som Mumbles far Memphis som er en pastisj over Elvis på mest klisjéfylte vis.

Når musikken er unnagjort er ikke filmen spesielt dialogtung. Det er i grunn bare Robin Williams i dobbeltrollen som adélie-pingvinen Ramon og deres spirituelle overhode Lovelace som har snakkesalige karakterer. Williams gjør som han pleier når han gir stemmen til animasjonsfilmer; det er tidvis meget underholdende, men vi har alle hørt det før. Det er kanskje på tide å gi staffettspinnen over til noen andre? Den norske versjonen inkluderer klokt nok originalversjonen av

sangnumrene, så de norske skuespillerne har ikke særlige utfordringer å boltre seg i.

Hvis man hever blikket over animasjonsteknikken flyter *Happy Feet* på sjarmen og et godt musikkutvalg, men la oss på ingen måte håpe at filmen setter en standard for animasjonsproduksjon.

Utgivelsen:

Happy Feet imponerer mest med de realistiske gjengivelsene av storslått natur. Derfor er en smertefri overgang til DVD-formatet en forutsetning for at filmen fungerer på det lille formatet. Heldigvis har Warner lagt ned godt håndverk i overføringen og bildekvaliteten fremstår som meget god. Lydsiden er også viktig for utgivelsen med de mange sang- og dansenumrene underveis. Lyden i Dolby Digital 5.1 mestrer både musikk- og dialogscener, samt de mer atmosfæriske lydkulissene på beste vis.

Ekstramaterialet holder et jevnt og godt nivå. Det er ikke gjort rom for kommentarspor, men utvalgte dokumentarer formidler en del om bakgrunnen for produksjonen; musikken, teknikken og budskapet. Mest fascinerende er møtet med stepdanseren Savion Glover som gir liv til Mumbles dansing og har koreografert steppingen i filmen. Bakomfilmen gir også et innblikk i hvordan motion capture-teknikken fungerer.

En helt ny scene som ikke kom med i filmen er inkludert på DVD-utgaven. Her møter Mumble en blåhval og en prateglad albatross. Ikke en spesielt imponerende scene i seg selv, men det er nylig avdøde Steve 'Krokodillemannen' Irwin som har stemmen til albatrossen og scenen ble gjort ferdig i hans ære. For øvrig er det også inkludert opptak fra innspillingen av Queens *Somebody to Love* med Brittany Murphy. DVD-utgaven inkluderer i tillegg en interaktiv del som krever PC-tilgang.

En bra utgivelse av en populær film.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 05.04.07

Takk til Warner for anmeldereksemplere.

Ja

[HappyFeet cover](#);